

New York Times bestsellerite autor

NORA ROBERTS

ALLHOOVUSED

Originaali tiitel:
Nora Roberts
Under Currents
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Nora Roberts
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

B10369519
ISBN 978-9949-82-485-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Greenbrieri tüdrukutele
JoAnne, trennikaaslane
Kat, mu armas, kallis beebiemme
Laura, kes tegeleb kõigega
Mary, ostlemiskaaslane
Sarah, vaimude magnet*

Esimene osa

VALEDE JULMUS

Julmus ja hirm on sõbrad.

HONORÉ DE BALZAC

Lapsepõlves kogetud vägivald
jätab jälje kogu eluks.

HERBERT WARD

Esimene peatükk

Väljast tundus Lakeview Terrace'i maja ideaalne. Väarika moega kolmekorruselisel helepruunist kivist hoonel olid suured aknad, mis avanesid Reflectioni järvele ja Blue Ridge'i mäestikule. Kaks vasekarva kattega dekoratiivset torni muutsid maja euroopalikumaks ja viitasid jõukusele.

Lopsakas roheline murunõlv laskus laugjalt kolme trepiastme poole ja laia valget verandat piirasid asalead, mis õitsesid kevaditi rubiinpunaselt.

Maja taga oli lai katusealune terrass suveköögiga, kust avanes kaunis vaade järvele. Hoollitsetud roosiaed levitas magusat elegantset lõhna. Suvehooajal seisis erakai ääres neljakümne kahe jala pikkune jaht.

Pika vertikaalse latt-tara ilme muutsid leebemaks roniroosid.

Maja külge ehitatud garaazis olid Mercedese maastur ja sedaan, kaks mägilgratast, suusavarustus, aga mitte midagi üleliigset.

Toad olid kõrgete lagedega. Nii elu- kui ka külalistoas oli kamin, mille esikülj oli samasugusest pruunist kivist kui maja fassaad. Maitsekas sisekujundus – ehkki mõne meelest liiga *läbimõeldud* – peegeldas majas elava paari visiooni.

Tagasihoidlikud värvid, kokkusobivad kangad, moodne, ent mitte range.

Dr Graham Bigelow ostis krundi arendusjärgus Lakeview Terrace'i piirkonda siis, kui tema poeg oli viiene ja tütar kolmene.

Ta valis projekti, mis tema arvates sobis talle ja tema perekonnale, tegi vajalikud muudatused ja lisas, mida vaja, valis värvid, põrandamaterjali, keraamilised plaadid, tänavakivid ja palkas sisekujundaja.

Tema abikaasa Eliza jättis suurema osa valikutest ja otsustest hea meelega abikaasa teha. Tema meelest oli mehe maitse laitmatu.

Kui Elizal oligi midagi soovitada või tal tekkis mingi mõte, kuulas Graham teda. Kuigi Graham enamasti mainis, miks selline mõte või soovitus ei sobi, arvestas ta – vahetevahel – naise ideedega.

Grahami kombel soovis ka Eliza uudsust, staatust, mida pakkus Põhja-Carolina High Country piirkonna väike ja eksklusiivne järveäärne

kogukond. Ta oli küll sündinud ja kasvanud positsiooniga perekonnas, aga see oli olnud vanamoodne, tema jaoks logisev ja igav. Nagu tema lapsepõlvkodu teisel pool järve.

Ta oli meelsasti müünud oma osa sellest majast õele ja kasutanud saadud raha aitamaks sisustada – täiesti uut! – maja Lakeview Terrace'is. Ta oli andnud tšeki Grahamile – mees tegeles ise kõigega – ilma vähimagi kõhkluseta.

Eliza polnud seda kordagi kahetsenud.

Nad elasid seal õnnelikult peaaegu üheksa aastat, kasvatades kahte tarka ja ilusat last, korraldades pidusööke, kokteilipidusid, aiapidusid. Eliza ülesanne läheduses asuva Asheville'i Mercy haigla kirurgiaosakonna juhataja abikaasana oli näha välja ilus ja stiilne, kasvatada hästi lapsi, hoida majapidamine korras, võõrustada külalisi ja juhtida komisjone.

Kuna tal käis kolm korda nädalas koristaja/kokk, nädalas korras aednik ja õde võttis rõõmuga lapsed enda juurde, kui nad Grahamiga tahtsid õhtul välja minna või lühikesele puhkusele sõita, oli Elizal piisavalt aega keskenduda oma välimusele ja riietusele.

Ta ei puudunud üheltki kooliürituselt ja oli olnud kaks aastat lastevanemate ühenduse president. Koolietendustel käis ta koos Grahamiga, kui viimase töö seda võimaldas. Ta tegeles nii koolis kui ka haiglas heategevuseks raha kogumisega. Seitsaadik kui Britt oli saanud neljaseks, istus Eliza igal balletiesinemisel esirea keskel.

Ta käis ka enamikul poeg Zane'i pesapallivõistlustel ja kui ta ka mõne vahele jättis, leidis ta vabandusi, mida mõistaks igaüks, kes on pidanud istuma neil kohutavatel ja tüütutel noorte pesapallivõistlustel.

Ehkki Eliza seda kunagi poleks tunnistanud, eelistas ta tütart. Britt oli nii ilus, armas ja kuulekas tüdruk. Teda ei pidanud kunagi sundima õppima või oma tuba koristama ja ta oli alati ülimalt viisakas. Zane'is nägi Eliza oma õde Emilyt. Kalduvust vaielda või mossitada, olla omaette.

Ent hinded olid tal korras. Kui poiss tahab pesapalli mängida, peab ta saavutama häid tulemusi. Tema plaan professionaalseks mängijaks saada oli ilmselgelt kõigest teismelise unistus. Ta läheb õppima meditsiini nagu tema isagi.

Praegu toimis pesapall positiivse mõjutusvahendina ning nad hoidusid piitsa kasutamast ning kui Graham aeg-ajalt piitsa välja võttiski ja Zane'i karistas, oli see poisi huvides. See aitas iseloomu kasvatada, õpetas piire tunnetama, kindlustas lugupidamise.

Grahamile meeldis öelda, et laps on mehe isa, nii et laps pidi reegleid järgima õppima.

Kaks päeva enne jõule sõitis Eliza mööda Lakeview' lumest puh-taks lükatud tänavaid kodu poole. Tal oli olnud sõbrannadega tore lõuna – ehk paar lonksu šampanjat rohkem, kui oleks pidanud. Ta oli selle poodides käimisega ära kulutanud. Teisel jõulupühäl lähevad nad iga-aastasele suusareisile. Või pigem Graham ja lapsed suusatavad, kuni tema spaas on. Nüüd oli tal imekena saapapaar, mida koos aluspesuga kaasa võtta ja mis Grahami pärast mägedes veedetud aega kenasti üles soojendaks.

Eliza vaatas teisi maju, pühadekaunistusi. Väga ilus, mõtles ta – Lakeview Terrace'is ei olnud maitsetud täispuhutavad jõuluvanad lubatud – see oli majaomanike ühenduse reegel.

Aga polnud mõtet võltsilt tagasihoidlik olla – nende kodu oli teistest üle. Graham andis Elizale maja ehtimisel vabad käed ning naine kasutas seda targalt ja hästi.

Valged tulukesed sätendasid hämaruse saabudes, märkisid maja täiuslikke piirjooni, keerduisid esmisel terrassil olevate pottides kuuskede ümber. Särasid kahe pärja ümber, mis punaste ja hõbedaste paeltega ehitult topeltuste küljes rippusid.

Ja loomulikult elutoa kuusk – neljameetrine, valged tulukesed, hõbedased ja punased ehted. Saali kuusel olid samasugused värvid, ainult eheteks olid inglid. Ja kaminasimsid, söögilaud, kõik see oli maitsekas ja täiuslik.

Ja igal aastal uus. Polnud ju vaja pakkida ja säilitada, kui võisid lasta veofirmal pärast kõik minema viia.

Eliza polnud kunagi aru saanud, mis rõõmu leiavad tema vanemad ja Emily vanade klaaskuulide või maitsetute puidust jõuluvanade väljaotsimises. Vanemad võisid seda kõike saada, kui nad külastasid oma vana kodu ja Emilyt. Mõistagi kutsub Eliza nad enda juurde jõuluõhtusöögile. Siis sõidavad nad õnneks tagasi Savannah'sse pensionipõlve pidama.

Emily on nende lemmik, mõtles Eliza garaažiukse puldi nuppu vajutades. See on kindel.

Korraks ta ehmus, nähes Grahami autot juba garaažis, ja vaatas kella. Hingas kergendust tundes. Tema pole hilinenud, mees oli lihtsalt varem koju jõudnud.

Rõõmustades, eeskätt seetõttu, et keegi teine oli toonud lapsed koolist koju, sõitis Eliza abikaasa auto kõrvale ja võttis ostukotid kaasa.

Ta läks läbi esiku, riputas mantli varna, pani kaelarätiku kokku ja võttis saapad jalast, seejärel lükkas jalga mustad kontsata Prada kingad, mida ta kodus kandis.

Kööki astudes nägi ta Grahamit ülikonnas ja lipsuga seismas köögi-saare juures.

„Sa oled varakult kodus!“ Eliza pani kotid köögikapile, läks kähku mehe juurde ja suudles teda põgusalt.

Mees lõhnas kergelt nagu suudlus, Christian Diori Eau Savage’i järele – see oli Eliza lemmik.

„Kus sa käisid?“

„Oh, mul oli Miranda ja Jodyga pühadelõuna, mäletad?“ Naine viitas ebamääraselt tegevusnurgas oleva perekonna kalendri suunas. „Pärast käisime natuke poodides.“

Seda öeldes läks ta külmikust pudelit Perrier’d võtma. „Uskumatu, kui paljud alles praegu jõulukinke ostavad. Jody teiste hulgas,“ ütles Eliza, võttis jäämasinast jääd ja kallaskullivee selle peale. „Tõesõna, Graham, ta ei suuda kunagi õigel ajal...“

„Arvad, et mind huvitab Jody?“

Mehe rahulik, sujuv, peaaegu meeldiv hääle pani häirekellad peas helisema.

„Muidugi mitte, mu kallis. Ma niisama lobisen.“ Eliza naeratas endiselt, ent pilk muutus ettevaatlikuks. „Võta istet ja lõõgastu. Kallan sulle jooki juurde ja me...“

Graham tõstis klaasi ja virutas naise jalge ette maha. Üks kild riivas Eliza pahklud ja haava peale pritsinud viski tekitas kipitust.

Baccarat’ kristall, mõtles Eliza kergelt ärrituses.

„Eks kalla siia!“ Nüüd mitte enam rahulikud ja sujuvad ning kaugeltki mitte meeldivad sõnad mõjusid kõrvakiiluna. „Ma olen terve päeva kättpidi inimese sees, päästan elusid ja tulen koju tühja majja?“

„Mul on kahju. Ma...“

„Kahju?“ Mees haaras Elizal käest ja väänas seda naist vastu kappi lükates. „Sul on kahju, et sa ei vaevunud koju tulema? Kahju, et raiskasid päeva ja minu raha, sõid lõunat, käisid poodides, klatšisid nende idiotidega, samas kui mina veetsin kuus tundi opisaalis?“

Naise süda hakkas pekslema ja hingamine muutus katkendlikuks. „Ma ei teadnud, et sa tuled varem. Kui oleksid helistanud, oleksin kohe koju tulnud.“